

'Survival of the fittest' is een late uitblinker

Oostende / Van onze medewerker

Peter Anthonissen

Na Theater aan Zee (TaZ) voel ik me, meer dan ooit tevoren, met Oostende vertrouwd. Dat is een van de leuke extraatjes van een festival dat je bij de hand neemt door de straten van de stad.

Tijdens 'Stadsnomaden' gebeurde dat op de explicietste manier. Met vertrek aan het Feest- en Kultuurpaleis deed je, in groep, drie opeenvolgende lokaties aan waar telkens een theatervoorstelling van zo'n halfuur te beleven viel. Ook artistiek bleek dit een vruchtbare formule. Vanwege de beperkte tijdsduur

waren de producties die van 'Stadsnomaden' deel uitmaakten vaak puntiger en minder wijldopig dan die in het oude postgebouw, waar het meeste andere Jong Theater Werk te zien was. Vele jonge theatermakers springen weinig selectief met hun materiaal om: dat vermoeden werd door Theater aan Zee bevestigd.

Toeval of niet, tijdens de derde aflevering van 'Stadsnomaden' stonden uitsluitend vrouwen op het toneel. Camilla Marienhof, studente aan de Mime-opleiding van de Amsterdamse Theaterschool, overtuigde het meest. Haar solo *Dichtbij* heeft ze rondom één enkel idee opgebouwd. Een vrouw komt een café binnen, en probeert een kopje koffie te bestellen.

Ze aarzelt, want al op voorhand is ze ervan overtuigd te zullen worden genegeerd. Wanhopig barst ze in tranen uit. Ze gaat immers zo erg onder een gebrek aan zelfvertrouwen gebukt dat de bestelling symbool komt te staan voor haar hele leven. Nochtans schuilt er een krachtig persoon in haar. Dat blijkt wanneer ze opgaat in haar fantasie, en zich de ontmoeting met de man van haar dromen inbeeldt. Plots gooit ze alle remmen los, en danst en dertelt ze over het podium met haar fictieve partner. *Dichtbij* is grappig en ontroerend tegelijk. Een mooi miniatuurtje.

In het vroegere postgebouw waren de opmerkelijke voorstellingen op vrijdag en zaterdag schaars. Uitblinker was *Survival of the fittest*, waarmee Ivan Vrambout zonet zijn diploma behaalde aan de regieopleiding van het Brusselse RITS. Alleen al uit de manier waarop hij zijn eindwerk aan de buitenwereld meedeelt, valt af te leiden dat Vrambout van aanpakken weet. Terwijl andere afgestudeerden hun projecten onder eigen naam presenteren, stelt Vrambout *Survival of the fittest* zonder schroom voor als een coproductie-tussen twee orga-

nisaties: zijn eigen Action Malaise en de jonge, veelbelovende Antwerpse theatergroep SKaGen.

Ook de productie zelf getuigt van professionaliteit. Vanaf het eerste moment heeft Vrambout als schrijver én regisseur het publiek in zijn greep. Hij begint gewaagd abrupt, midden in zijn verhaal. Acteur Mathijs Scheepers kijkt de toeschouwers, een beetje brutaal, in de ogen. Boven hem verschijnt op een tekstbalk het opschrift 'Val van schip'. In een flits komt het leven aan hem voorbij, zo zegt hij. Pas achteraf besef je dat alle feitjes die hier in sneltreinvaart passeren, later in de voorstelling opnieuw ter sprake komen en geduid worden.

Vrambout vraagt wel eventjes om geduld: de tekst geeft zijn geheimen pas aan het einde prijs. De ingenieuze opbouw van het stuk doet zowel aan het werk van Paul Pourveur (die Ivan Vrambout tekstadvies gaf) als aan dat van Peter De Graef denken. Voorts houdt *Survival of the fittest* op een heel eigen en intelligente wijze het midden tussen een misdaadverhaal en een sociale satire.

Het personage dat Vrambout neerzet, komt uit een steenrijke familie. Zijn vader is gespecialiseerd in het witwassen van zwart geld. Wie staven wil dat er, op Italië na, nergens zoveel duistere zaakjes plaatsvinden als in België, vindt bij deze man voldoende bewijsmateriaal. Van zijn

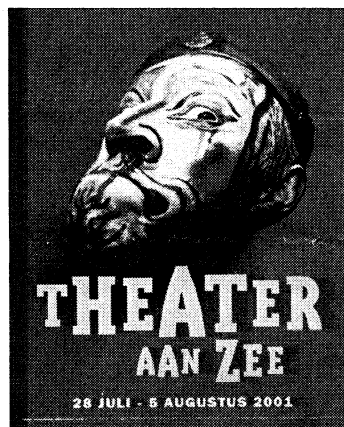
pa heeft het hoofdpersonage geleerd dat de aanhouder wint. Zelfs na zijn 'Val van schip' blijft deze *filis-à-papa* erin geloven dat het geluk hem toelacht. Bij een ander zou dat een teken van naïviteit zijn, in zijn geval illustreert het zijn grenzeloze zelfverzekerdheid. Met de nodige humor schakelt Mathijs Scheepers vlot heen en weer tussen de verschillende gezichten van dit geslepen karakter. Net als Vrambout verleidt hij: zijn personage verkiest nooit de sympathie van het publiek.

Naast 'Jong Theater Werk' was er, zij het wat in de marge, ook 'Jong Muziek Werk' op Theater aan Zee. In het Fort Napoleon gaf pianist Florejan Verschuereen blijk van zijn talent. *The Old-English Poets* is zijn eerste eigen project. Verschuereen zette

"DE MORGEN" 6/08/2001

THEATER AAN ZEE

Ontdekkingen zijn schaars tijdens slotdagen Jong Theater Werk'

De sectie 'Jong Theater Werk' vormde de ruggengraat van Theater aan Zee in Oostende, dat gisteravond besloten werd. Artistiek programmeur Don Verboven selecteerde een vijftientigtal projecten van Vlaamse en Nederlandse theaterstudenten en jonge makers. In zijn spoor signaleert De Morgen voor de derde en laatste keer een aantal opmerkelijke voorstellingen.

gedichten van onder anderen John Donne en Percy Bysshe Shelley op muziek, en maakte er popsongs van, die hij zelf speelt en zingt. Resultaat is een verrassend, uiterst homogeen programma. Paradoxaal is wel dat Verschuereen zijn eigen opzet onzichtbaar maakt. Net omdat hij zo ongedwongen met zijn tekstmateriaal omspringt, sta je er op zeker ogenblik nog amper bij stil dat hij oude Engelse dichters - en niet een singer-songwriter als bijvoorbeeld Jimmy Webb - aan het vertolken is.